

Marguerite Duras (Gia Định, 1914 – París, 1996) és un dels escassos exemples d'autora de culte que, simultàniament, esdevé una icona popular. Amb cinquanta-sis llibres, dinou pel·lícules i dotze guions cinematogràfics, a més d'una producció televisiva poc investigada, la seva obra ocupa un lloc d'enorme influència en la literatura i el cinema europeus de la segona meitat del segle XX.

MARGUERITE DURAS

12.03 – 02.10.2022

[LA VIRREINA]
CENTRE
DE LA IMATGE

Ajuntament de
Barcelona

Rodatge d'*India Song*, 1974
© Jean Mascolo

Aquesta exposició és la primera dedicada a Marguerite Duras a l'Estat espanyol i l'única retrospectiva de caràcter museogràfic que, fins avui i en l'àmbit internacional, recorre el conjunt de la seva obra literària, fílmica i televisiva.

Marguerite Duras (Gia Định, 1914 - París, 1996) és una de les escriptores i cineastes europees més influents de la segona meitat del segle xx. Amb cinquanta-sis llibres —entre novel·les, reculls periodístics i obres de teatre—, dinou pel·lícules i una desena de guions cinematogràfics, així com una poc coneguda producció en el camp televisiu, Duras manté el seu estatus d'autora de culte, si bé al mateix temps, sobretot a França, continua sent una veritable icona popular.

Avançada a l'hora de denunciar el «vampirisme colonial» a la Indoxina francesa des del seu llibre *Un barrage contre le Pacifique* (Un dic contra el Pacífic, 1950), membre actiu de l'anomenat «grup de la rue Saint-Benoît» —cenacle que va comptar amb la participació de Robert Antelme, Dionys Mascolo, Maurice Blanchot, Edgar Morin, Jean Genet, Jorge Semprún y François Mitterrand, entre d'altres, i que celebrava les seves trobades al pis de l'escriptora—, l'itinerari ideològic de Marguerite Duras des de començament dels anys quaranta fins a final dels setanta reflecteix les contradiccions d'una època marcada per la Segona Guerra Mundial, el comunisme ortodox, el Maig del 68 i les lluites feministes. Així, després que el Partit Comunista Francès l'expulsés per «nimfòmana, arrogant i de moral lleugera», Duras s'implica activament en la creació del Comitè d'Intel·lectuals contra la Guerra a Algèria (1957) i en la redacció de la *Declaració sobre el dret a la insubmissió* o «Manifest dels 121» (1960). Així mateix, col·labora d'una manera regular amb la revista antigauillista *Le 14 juillet* (1958-1959) i participa en el projecte irrealitzat de la *Revue internationale* que va impulsar Maurice Blanchot el 1961. També funda, amb diversos intel·lectuals, el Comitè d'Acció d'Estudiants

i Escriptors durant l'ocupació de La Sorbona per part del moviment del seixanta-vuit. Finalment, el 1970 és arrestada després de les protestes davant la seu del CNPF amb motiu de la mort, a mans de la policia, d'un treballador malia a Aubervilliers. Més tard signa el cèlebre *Manifest de les 343* —conegut popularment per «Manifeste des 343 salopes»—, que va publicar la revista *Le Nouvel Observateur* el 5 d'abril de 1971, en què 343 dones reclamaven l'avortament lliure i gratuït després de declarar-se, elles mateixes, avortistes, la qual cosa les exposava a procediments judicials i penes de presó. Per acabar, el 1977 és una de les poques figures públiques, al costat d'altres com ara Hélène Cixous, Monique Wittig o Antoinette Fouque, que es nega a subscriure la carta que l'escriptor Gabriel Matzneff escriu per a l'alliberament de tres homes condemnats per tenir relacions sexuals amb menors de 15 anys, ja que sobre Matzneff planaven diverses acusacions de pederàstia i abús.

Durant aquest període, que comprèn més de tres dècades, Marguerite Duras escriu moltes novel·les, entre d'altres les inicials *Les Impudents* (La impudícia, 1943) i *La Vie tranquille* (La vida tranquil·la, 1944), *Moderato cantabile* (1958), amb la qual ateny certa notorietat, *L'Après-midi de Monsieur Andesmas* (La migdiada de Monsieur Andesmas, 1962), *Le Ravissement de Lol V. Stein* (L'arravatament de Lol V. Stein, 1964), *Le Vice-Consul* (El vicecònsol, 1966), *Détruire, dit-elle* (Destruir, diu ella, 1969) i *Abahn Sabana David* (1970). D'altra banda, comença una important trajectòria teatral, sia adaptant les seves pròpies narracions, com *Des journées entières dans les arbres* (Dies sencers a les branques, 1954) i *Le Square* (El square, 1955), o produint textos escènics com ara *La Musica* (1965), *L'Amante anglaise* (L'amant anglesa, 1968) o *L'Éden Cinéma* (El cinema Éden, 1977).

*

Entre 1965 i 1967, Marguerite Duras apareix regularment a *Dim Dam Dom*, un innovador magazine televisiu dirigit al públic femení que, amb la producció de Daisy de Galard —editora de la revista *Elle*— i Manette Bertin, al costat de Michel Polac, Marc Gilbert, Jean-Pierre Bastid i Peter Knapp, es va emetre mensualment, diumenges a la nit, en el segon canal francès entre 1965 i 1973. El programa compilava reportatges de curta durada sobre temes heterogenis —moda, política, cuina, interiorisme, música, etc.— i hi sortien actrius i cantants famoses fent de locutores ocasionals, com ara Françoise Hardy, Jane Birkin i Romy Schneider. També hi van col·laborar cineastes avantguardistes de la talla d'Agnès Varda i Claude Lanzmann, que presentaven seqüències filmiques de contingut lúdic.

Marguerite Duras hi dialogava amb celebritats i amb gent corrent. Les seves entrevistes eren documentals breus que assumien la gramàtica etnogràfica del *cinéma vérité*, segons assenyala la investigadora Lili Owen Rowlands.¹ Encara que en certa manera aquí comença a assajar amb la dissociació entre paraula i imatge, un tret característic de la seva cinematografia posterior, els reportatges televisius de Duras estan clarament lligats als seus escrits periodístics, que arrenquen a finals dels anys cinquanta. Aquests articles, la majoria publicats pel setmanari d'esquerres *France Observateur*, se centraven en individus que pertanyien al lumpen proletari o persones que vivien en els marges de la societat.

Aquesta exposició reuneix, per primera vegada, vuit peces televisives que permeten entendre la multiplicitat d'interessos que Duras va aportar al programa *Dim Dam Dom*. *Marguerite Duras interroge (Lolo Pigalle)* (Marguerite Duras pregunta [Lolo Pigalle], 28.10.1965) és un reportatge sobre una jove stripper en què s'analitza la natura productiva del treball sexual; *Marguerite Duras*

¹ Vegeu <https://www.another-screen.com/marguerite-duras-on-television>.

et le petit François (30.4.1964) i *Les enfants et Noël* (25.11.1965) serveixen a l'escriptora per a explorar els pensaments íntims dels nens; *Melina Mercouri - Marguerite Duras* (4.2.1967) retrata la complicitat de l'autora amb l'actriu, cantant, política i activista grega; a *Marguerite Duras chez les fauves* (Marguerite Duras entre les feres, 25.2.1966), qüestiona el cuidador d'un zoològic parisenc sobre la felicitat dels animals que té a càrrec; *Marguerite Duras à la Petite Roquette* (Marguerite Duras a la presó de La Petite Roquette, 12.11.1967) és un diàleg tens amb Marie-Marguerite Vigorie, la primera dona que va dirigir un penal a França i que comandava La Petite Roquette, una presó femenina que entre 1939 i 1949 va ser designada per ser la seu de les execucions de dones (i on Jean Genet va complir condemna); *L'arroseur arrosé* (El regador regat, 1965), que pren el títol del que es considera que va ser el primer film humorístic, obra de Louis Lumière de 1895, mostra a Marguerite Duras xerrant amb Pierre Dumayet, un dels artífex dels inicis de la televisió a França; per acabar, a *Le parfait milliardaire* (El perfecte multimilionari, 1965), un home de negocis explica com va crear el seu immens patrimoni i fins a quin punt aprecia els rodamóns i els pobres, Stalin i Fidel Castro.

*

Les relacions de Duras amb el cinema comencen amb l'escriptura del guió i els diàlegs d'*Hiroshima mon amour* (1959) d'Alain Resnais i d'*Une aussi longue absence* (Una llarga absència, 1961) d'Henri Colpi. Abans i després, moltes de les seves novel·les comencen a ser adaptades per diversos cineastes, des de *This Angry Age* (Aquesta terra cruel, 1957) de René Clément fins a *Moderato cantabile* (1960) de Peter Brook, des de *10:30 P.M. Summer* (1966) de Jules Dassin fins a *The Sailor from Gibraltar* (El mariner de Gibraltar, 1967) de Tony Richardson.

Precisament seria la insatisfacció motivada per algunes de les anteriors adaptacions, que va assolir el seu punt àlgid

amb el sensacionalista i mel·líflu film *L'Amant* (1992) de Jean-Jacques Annaud, basat en la novel·la que l'autora va publicar el 1984, així com per la seva no menys cèlebre «ruptura professional» amb Alain Resnais, escenificada mitjançant una duríssima carta inclosa en aquesta exposició, en què Marguerite Duras arremet contra el cineasta per rebutjar aquest un guió que ella mateixa filmaria més endavant,² el que el 1967 va portar Duras a dirigir la seva primera pel·lícula, *La Musica*, que adapta l'obra de teatre homònima. Tanmateix, no és fins dos anys més tard, amb *Détruire, dit-elle*, que Marguerite Duras inicia una producció filmica del tot innovadora i gradualment experimental, a partir d'obres que han influït decisivament en la manera d'entendre el cinema contemporani, com ara *Jaune le soleil* (1972), *Nathalie Granger* (1972), *India Song* (1975), *Son nom de Venise dans Calcutta désert* (1976), *Le Camion* (1977), *Le Navire Night* (1978), *L'Homme Atlantique* (1981) o el seu darrer film, *Les Enfants* (1985), entre d'altres.

Si bé en aparença és un capítol independent respecte a la seva literatura, Marguerite Duras participa dels codis —comuns a altres autors de l'època— que neguen la noció de peça única i finalitzada. Al contrari, els seus personatges apareixen i reapareixen en films diversos, en obres teatrals o en novel·les. Podríem dir que tota la producció durasiana és un entrar, sortir i tornar a entrar en un gresol de petites històries i des de mitjans expressius diversos.

Fetes sense els aparells de producció del cinema d'estudi, amb baixos pressupostos i una immediatesa que es contradiu amb l'elaboració dels diàlegs i els monòlegs, que no han renunciat a la seva potència literària, les pel·lícules de Marguerite Duras són ja fites en aquesta disputa, pròpia del mitjà, entre imatge i text. Des d'aquesta òptica, el desmuntatge entre trama i registre audiovisual, que troba

² En la mencionada missiva, amb data de 29 de gener de 1969, Marguerite Duras parla d'un text, «La destrucció capital», que finalment esdevindria la pel·lícula *Détruire, dit-elle* (1969).

el seu punt àlgid a *Les Mains négatives* (1979), *Césarée* (1979), *Aurélia Steiner (Vancouver)* i *Aurélia Steiner (Melbourne)* (1979) o *Agatha et les lectures illimitées* (1981), ha motivat que l'obra cinematogràfica de Duras sigui vista “com un exemple de contracinema característicament feminista, que proposa lectures paral·leles dels discursos i les estratègies de deslocalització i reocupació sobre certs foros del camp narratiu”, segons assenyala molt encertadament Virginia Villaplana. En un altre sentit, l'ús poderosíssim que Marguerite Duras fa de la veu en off —moltes vegades la seva pròpia veu— constitueix una marca indeleble per al cinema durasià que obre tot un camp de possibilitats tant vanguardistes com descriptives que van ser determinants per a molts cineastes posteriors.

En aquest breu apunt sobre el treball filmic de Duras cal destacar el número especial de la revista *Cahiers du Cinéma* que, sota la coordinació del crític Serge Daney, s'encarrega a l'autora el juny de 1980. Aquest volum, titulat *Les yeux verts* (Els ulls verds), es va plantejar com una carta blanca perquè Duras escrigués sobre cinema i fins i tot seleccionés i compaginés les imatges que acompanyarien els diferents textos. El resultat és una mena de manifest cinematogràfic interromput per digressions polítiques, assercions morals i històries característiques de l'univers de l'escriptora, un *patchwork* d'opinions, filies i referències que no serveix tant per comprendre la posició de la Duras cineasta com per acostar-nos a una intel·lectual acomiadant-se de gran part dels seus lligams ideològics anteriors.

Una menció a part mereix el diàleg entre Marguerite Duras i Jean-Luc Godard, preparat per Colette Fellous i Pierre-André Boutang, amb la realització de Jean-Daniel Verhaeghe, que es va enregistrar a l'apartament de l'escriptora a la rue Saint-Benoît el 2 de desembre de 1987 per al programa televisiu *Océaniques*. En principi la conversa tenia com a detonant la publicació d'*Emily L.* i l'estrena de *Soignée droite*, totes dues d'aquell mateix any, però la veritat és que els dos autors es llancen a una diatriba, i fins i tot a un

Dionys Mascolo, Marguerite Duras i Robert Antelme, ca. 1943
© Jean Mascolo

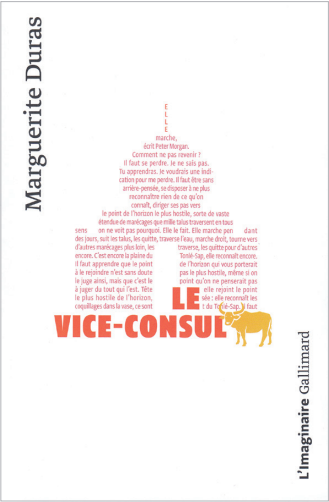
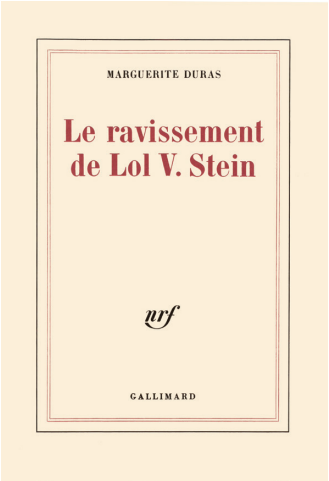
Entrevista de Marguerite Duras a Lolo Pigalle per al programa de televisió *Dim Dam Dom*, 28 d'octubre de 1965

Carme Sansa i Jordi Dauder representant *L'amant anglesa* al Mercat de les Flors l'any 1996 © Josep Ros Ribas. MAE. Institut del Teatre

Pòster de *Détruire, dit-elle*, 1969

interrogatori mutu —sobretot per part de Duras—, en què a més d'opinar de cinema o política, ironitzen sobre les respectives posicions estètiques i existencials, deixant entreveure controvèrsies i polèmiques diverses. Aquesta xerrada culmina dos diàlegs anteriors, el primer de 1979, amb motiu de l'aparició del film de Godard *Sauve qui peut (la vie)* (Salvi qui pugui [la vida]), i el segon de 1980, després de la invitació que Duras va rebutjar de participar en una pel·lícula del cineasta suís. El conjunt de les tres converses ha estat aplegat en el volum *Duras/Godard. Dialogues*, amb un epíleg de Cyril Béghin.

Per acabar, s'inclouen dos documents d'època a l'entorn de la pràctica cinematogràfica de Marguerite Duras: una entrevista realitzada per Eugeni Bonet i Juan Bufill el 29 de gener de 1977, després de la presentació del film *India Song* a la Filmoteca de Barcelona, minuts abans que l'escriptora viatgés amb tren cap a Madrid, així com el debat entre Chantal Akerman, Delphine Seyrig, Liliane de Kermadec i Duras titulat 1975: *C'est quoi, un cinéma au féminin?*, que es va celebrar en el context del festival de cinema de dones Gaumont Rive Gauche el 19 d'abril de 1975.

*

Com no pot ser d'altra manera, la literatura de Marguerite Duras ocupa un lloc important en aquesta mostra. Dos llibres publicats a l'etapa final de la seva biografia, *La Vie matérielle* (La vida material, 1987) i *Écrire* (Escriure, 1993), funcionen a manera de compendi o de declaració de principis sobre una concepció de l'escriptura i la vida marcada per temes, personatges i records que adopten el paper d'epifànies emocionals o polítiques.

Els textos de *La Vie matérielle* van ser dictats de viva veu a Jérôme Beaujour i més tard van adquirir un format editorial. Segons diu la mateixa autora, «és un llibre que no té principi ni fi, i tampoc no té nucli. El llibre només representa, en el millor dels casos, el que jo penso de vegades,

i alguns dies, sobre certes coses». Per les seves pàgines circulen, entre molts altres temes, referències a obres anteriors i diagnòstics personals tenyits d'una gran cruesa, com el que fa referència al seu propi alcoholisme.

Écrire aplega tres textos diferents: «La mort del jove aviador anglès», que va esdevenir la pel·lícula homònima de Benoît Jacquot, estrenada el 1993; «Escriure», que és la transcripció d'una conversa enregistrada pel mateix cineasta i produïda per INA, i finalment «Roma», la lectura del qual, a càrrec de Marguerite Duras, enllestia el film *Il dialogo di Roma* (1982), amb producció de la RAI. Aquest llibre, que en certa manera ha adquirit el rol de clàssic en l'obra durasiana, sintetitza a través d'aforismes o digressions enigmàtiques no solament el sentit i les posicions de Duras envers l'escriptura, sinó també un manual d'ús per tractar el treball literari, per interrogar-se sobre la inexorable i incomprensible tasca de l'escriptor.

Com en la seva cinematografia, l'obra dramàtica de Marguerite Duras radicalitza les experimentacions narratives que un text pot adquirir quan s'enuncia visualment. El seu primer èxit teatral fou *Des journées entières dans les arbres*, que es va representar el 1965 a l'Odéon sota la direcció de Jean-Louis Barrault, amb el paper protagonista per a la gran Madeleine Renaud. Aquesta obra va ser la primera obra escrita per una dona que es representava en un teatre parisenc des de 1900.

Madeleine Renaud i Claire Deluca van ser, en el teatre durasià, el que Jeanne Moreau va ser per al cinema de l'escriptora francesa: encarnacions dels personatges femenins que ocupen el centre de l'acció i que atresoren tota la rellevància existencial, narrativa i ideològica.

El 1984, la cineasta Michelle Porte —que abans havia rodat *Les Lieux de Marguerite Duras* (Els llocs de Marguerite Duras, 1976)— va gravar el documental *Savannah Bay c'est toi* (Savannah Bay ets tu), en el qual Duras descriu la seva relació amb el teatre i que incorpora fragments en què apareix ella mateixa dirigint algunes peces escèniques.

Aurélia Steiner, Anne-Marie Stretter, la Mare, Agatha, Lol V. Stein, Emily L., Vera Baxter... aquestes dones i moltes d'altres són les protagonistes absolutes en l'escriptura de Marguerite Duras. Així i tot, sembla que cadascuna d'elles representi possibles formes de dissensió contra la feminitat arquetípica que la societat els havia assignat. Es tracta de personatges declarats en rebel·lia o que organitzen les seves respectives vulnerabilitats, que adquireixen un paper gairebé proteic, de vegades bíblic i de vegades plenament inscrit en les circumstàncies de cada moment històric. I després hi ha la presència omniscient de la mateixa Duras, convertida en el tema principal de la seva literatura. Llibres com *Vera Baxter ou les plages de l'Atlantique* (Vera Baxter o les platges de l'Atlàntic, 1980), *L'Amant* (1984) o *Emily L.* (1987) són exemples d'una escriptura que impacta i se separa dels esdeveniments en què es veuen immerses les anteriors dones, en les seves formes d'emancipar-se o de revoltar-se fins i tot respecte del que elles mateixes pensen.

L'estil durasià va ser, des de l'inici de la seva trajectòria literària, un element que va concitar grans adhesions o que va suscitar la més gran desaprovació. En aquest sentit, és conegut el comentari de Simone de Beauvoir a l'editor de Gallimard —«Explica'm la Duras, no entenc res»— o el refús d'uns contes per a *Les Temps Modernes* per part de Jean-Paul Sartre, que li etziba: «No us puc publicar. Escriviu malament.» Ben al contrari que Jacques Lacan, que el 1965 li dedica un text laudatori a propòsit de *Le Ravisement de Lol V. Stein*,³ o l'entrevista que Hélène Cixous manté amb Michel Foucault a propòsit del cinema i les formes narratives de Duras.⁴ En qualsevol cas, el cert és que la combinació de frases curtes i lapidàries, silencis oceànics i salts des del

³ Jacques Lacan, «Hommage fait a Marguerite Duras du Ravisement de Lol V. Stein», *Cahiers Renaud-Barrault*, París, 1965, núm. 52, p. 7-15.

⁴ «À propos de Marguerite Duras», *Cahiers Renaud-Barrault*, París 1975, núm. 89, p. 8-22, a *Michel Foucault: Dits et écrits II* (1970-1975), Gallimard, París, 1994, p. 762-771.

detall intranscendent fins al nucli menys obvi d'una idea o una emoció, han convertit la prosa de Marguerite Duras en un poderós elixir per als escriptors i cineastes contemporanis, que van trobar en els seus relats un exemple d'autoficció *avant la lettre*.

En el pròleg a l'edició espanyola de *Yann Andréa Steiner* (1992), Ana María Moix, una de les seves millors traductores al castellà, recorda que els llibres que Duras va escriure als anys cinquanta i seixanta, en l'època en què l'alcohol era una part essencial de la vida de l'autora, obeïen a un programa d'escriptura ben rigorosa, que va desaparèixer després de la seva cura de desintoxicació: «Potser només era una necessitat d'alliberar-me —diu Duras—, d'alliberar-me definitivament de la literatura a través de la literatura: arribar a l'escriptura, sense més ni més.»⁵ Veritablement, l'èxit mediàtic i de vendes de la seva novel·la *L'Amant*, fins a cert punt inesperat per a una escriptora de seixanta anys, amb una obra, fins llavors, que tenia un públic fidel però minoritari, va constituir un tall abrupte en la notorietat literària de Duras. D'aleshores ençà va iniciar un període estilístic radicalment diferent, marcat per certa insistència en la confessió i per una voluntat clara de descriure els plecs psicològics del desig.

En aquest sentit, *L'Homme assis dans le couloir* (L'home assegut al passadís, 1980) i *La Maladie de la mort* (El mal de la mort, 1982), amb l'extraordinària adaptació cinematogràfica de Peter Handke, de 1985, són dues novel·les breus, de vegades tipificades com a «literatura eròtica», que exploren el tema durasià de la impossibilitat de la consumació i de la sexualització de les relacions humanes.

Les Yeux bleus, cheveux noirs (Els ulls blaus, cabells negres, 1986), *La Pute de la côte normande* (La puta de la costa normanda, 1986), *Yann Andréa Steiner* (1992) i *C'est*

⁵ Ana María Moix, «Marguerite Duras: una escritura *belle d'abondance*», pròleg a *Yann Andréa Steiner*, Círculo de Lectores, Barcelona, 1994, p. 5-14.

tout (Això és tot, 1995) formen una mena de cicle al voltant de l'últim company sentimental de Marguerite Duras, un estudiant de filosofia, trenta-vuit anys més jove que l'autora quan comencen la seva relació el 1980, que va escriure dos llibres, *M.D.* (1983), un relat esgarriat sobre la cura de desintoxicació alcohòlica de Duras, i *Cet amour-là* (Aquell amor, 1999), en què narra les relacions de dependència i toxicitat, d'amor i veneració entre l'escriptora i ell mateix com a secretari, xofer, infermer i amant.

L'exposició acaba amb un apartat sobre la literatura periodística de Marguerite Duras aplegada en tres llibres: *L'Été 80* (L'estiu de l'any 80, 1980), conjunt de deu cròniques estivals per al diari *Libération*; *Outside. Papiers d'un jour* (Outside. Papiers d'un dia, 1980), selecció d'articles i entrevistes, a càrrec de Yann Andréa, apareguts en diversos mitjans francesos entre 1957 i 1980, i *Le Monde extérieur. Outside 2* (El món exterior. Outside 2, 1993), que completa l'anterior volum.

Si a *Cahiers de la guerre et autres textes* (Quaderns de la guerra i altres textos, 2006), amb l'edició de Sophie Bogaert i Olivier Corpet, hi trobem una narració del període 1943-1949 i un germen de molts dels seus relats posteriors, en aquests textos d'opinió enganxats a les successives actualitats, hi descobrim una autora inflexible en la denúncia de les injustícies socials, càustica envers l'extrema dreta o el totalitarisme i del tot lliure a l'hora de manifestar les seves adhesions i les seves fòbies —sobretot les seves fòbies— tant literàries com ideològiques o personals.

Pel·lícules i documents audiovisuals a l'exposició

SALA 1

Danièle Huillet
/ Jean-Marie Straub
En rachachant (1982) 7'

Nathalie Masduraud
/ Valérie Urrea
Marguerite Duras et l'illusion coloniale (2019) 53'

SALA 2

Jean Mascolo
/ Jean-Marc Turine
Autour du groupe de la rue Saint-Benoit de 1942 à 1964 (1992) 300'

SALA 3

William Klein
Grand soirs et petits matins (1968) 98'

*Incidents CNPF
et obsèques Maliens*
10.01.1970 - 1'32"

Marguerite Duras
Césaire (1979) 10'24"

SALA 4

Dim Dam Dom
*Marguerite Duras
interroge (Lolo Pigalle)*
28.10.1965 - 16'12"

*Marguerite Duras
et le petit François*
30.04.1965 - 8'20"

Les enfants et Noël
25.11.1965 - 6'

*Marguerite Duras
chez les lions*
25.02.1966 - 15'46"

*Mélina Mercouri
- Marguerite Duras*
04.02.1967 - 13'40"

*Marguerite Duras
à la petite Roquette*
12.11.1967 - 12'01"

L'arroseur arrosé
(1965) 8'51"

Le parfait milliardaire
(1965) 10'48"

SALA 5

Marguerite Duras

Détruire, dit-elle

(1969) 94'

La femme du Ganges

(1974) 85'

Le camion

(1977) 76'

Aurélia Steiner (Vancouver)

(1979) 48'

Agatha et les lectures illimitées

(1981) 82'

Les Enfants

(1984) 90'

SALA 6

Océaniques

Duras - Godard

02.12.1987 - 62' 24"

Chantal Akerman, Delphine

Seyrig, Liliane de Kermadec

i Marguerite Duras

1975: C'est quoi, un cinéma

au féminin?

19.04.1975 - 15' 45"

Eugeni Bonet i Juan Bufill

Marguerite Duras: el texto

en la imagen

29.01.1977 - 30' 08"

SALA 7

Marguerite Duras

Les mains négatives

(1979) 18'

SALA 8

Michelle Porte

Savannah Bay c'est toi

(1984) 65' 54"

Benoît Jacquot

Marguerite Duras. Écrire

(1993) 44'

SALA 9

Marguerite Duras

Aurélia Steiner (Melbourne)

(1979) 35'

Peter Handke

Das Mal des Todes

(1985) 10'

Amb la col·laboració de:

Generalitat
de Catalunya

Comissari: Valentín Roma

DL B 4078-2022

Divendres 25 de març, 19.30 h
Projecció de *Le Camion* i conversa amb Marta Sanz
Filmoteca de Catalunya

Consulteu la resta de programació de la Filmoteca de Catalunya
dedicada a Marguerite Duras durant els mesos de març
i abril: www.filmoteca.cat

La Virreina Centre de la Imatge
Palau de la Virreina
La Rambla, 99. 08002 Barcelona

Horari: de dimarts a diumenge
i festius, d'11 a 20 h
Entrada gratuïta

#margueriteduras
@lavisreinaci
barcelona.cat/lavirreina